

Chương 365: Dinh Thự Gia Tộc Grantz (3) - Trò Chuyện Với Công Tước Grantz

(Số từ: 2448)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

17:54 PM 22/04/2023

Không phải tất cả mọi người từ Orbis Class đều tham gia lực lượng cách mạng. Thủ khoa của Orbis Class, Grantz, không có lý do gì để tham gia cùng họ.

Nói một cách chính xác, không ai, bất kể xuất thân, giàu nghèo, có lý do gì để tham gia lực lượng cách mạng.

Ở đâu trên trái đất này người ta có thể tìm thấy lý do để mạo hiểm cuộc sống của họ cho một cái gì đó?

Trên thực tế, ngay cả những người sẽ được hưởng lợi từ cuộc cách mạng cũng nên đợi cách mạng xảy ra rồi nhảy lên tàu, hơn là liều mạng tham gia vào nó.

Nếu Grantz là một thành viên của lực lượng cách mạng, chắc chắn ông ta sẽ là một nhân vật chủ chốt.

"Mỗi lần ông ấy chỉ trích tớ vì tớ không phải là thủ khoa, tớ rất bực mình."

Liana, không biết tôi đang nghĩ gì, chỉ vào đầu cô ấy trong khi uống rượu whisky.

"Cho dù tớ có nghĩ về nó bao nhiêu đi chăng nữa, thì bộ não của tớ cũng không tốt lắm đâu, cậu biết không? Và đó có thể là lỗi của ai?"

Thật chóng mặt khi nghe cô ấy lập luận rằng vì não cô ấy kém nên chắc chắn đó là lỗi của cha cô ấy, nhưng đó không phải là điều quan trọng với tôi lúc này.

Nếu Grantz ở cùng lực lượng cách mạng, liệu tôi có đúng không khi nghĩ rằng ông ấy sẽ trở thành đồng minh của tôi, vì dù sao thì tôi cũng sẽ tham gia cùng họ?

Cho dù Grantz có ở cùng lực lượng cách mạng hay không, tất cả những gì tôi thực sự quan tâm là trì hoãn cuộc cách mạng cho đến sau sự kiện Cánh cổng.

Liên minh chống Đế quốc chỉ là một cái cớ, và không có ý định thực sự để thành lập nó và giương cao lá cờ chống lại Đế quốc.

Cả lực lượng cách mạng và nền độc lập của Ngũ đại Thần giáo đều bị quét sạch bởi sự cố Cánh cổng, biến mất hoàn toàn. Nhân loại phải chịu những tổn thất to lớn ngoài Đế chế, và không còn chỗ cho bất kỳ giấc mơ nào khác.

Sau sự cố Cánh cổng, Xây dựng lại thế giới bằng tất cả sức lực của họ là mục tiêu cuối cùng.

Trước cuộc khủng hoảng lớn nhất của nhân loại, tất cả những lợi ích nhỏ nhặt đều biến mất.

Nhưng nếu cuộc đại khủng hoảng đó biến mất thì sao?

Chẳng phải sẽ tốt hơn nếu sự cố Cánh cổng xảy ra sao? Bây giờ không phải là một sự thay thế tốt hơn sao?

Tuy nhiên, cuối cùng, tôi vẫn chưa hiểu được bản chất của sự cố Cánh cổng.

Đó là lý do tại sao tôi biết rằng tất cả những suy nghĩ và lo lắng này cuối cùng sẽ trở nên vô ích.

Chúng tôi dọn dẹp sớm vì mọi người đã ngủ hết. Sau khi nhét từng người đang ngủ vào giường của mình, Liana và Cliffman về phòng của họ để ngủ.

Tôi không thể ngủ được.

Một bữa tiệc bất ngờ được lên kế hoạch vội vàng để làm tôi vui lên.

Mặc dù tôi rất cảm động, nhưng nó đã mang đến cho tôi một số lo lắng ngớ ngẩn kể từ khi đến đây.

Không có gì là chắc chắn.

Khi nhìn ra ngoài cửa sổ khu vườn bị bao phủ bởi màn đêm, tôi thấy ai đó đang lang thang qua đó.

Một người đàn ông có vẻ ngoài dễ chịu.

—Công tước Grantz.

Không biết phải làm gì, tôi mở cửa căn nhà phụ.

Khi cánh cửa của căn nhà phụ mở ra, Grantz, người đã đi qua khu vườn, nhìn tôi một lúc rồi phá lên cười.

"À, hình như ngoài ta ra còn có một người mất ngủ nữa."

Tiếng cười của ông, vì lý do nào đó, có vẻ buồn.

"Có phải Reinhardt không?"

"Vâng đúng rồi."

"Ta đã nghe khá nhiều về cậu."

Dù sự tồn tại của Reinhardt có rắc rối đến đâu, có vẻ như Công tước Grantz đã nghe nhiều câu chuyện về tôi.

"Khi ta yêu cầu con gái kể cho ta nghe về Temple, nó sẽ khó chịu và phòng thủ, nhưng nó đã nói về cậu khá nhiều."

"À, vâng..."

Công tước Grantz cười khúc khích và vỗ vai tôi.

Thói quen vỗ người khi nói chuyện.

Đó có phải là thứ mà Liana nhận được từ cha cô ấy không?

Liana rõ ràng đã nói về việc tôi là một kẻ lập dị ở Temple với Công tước Grantz vào đầu học kỳ. Tất nhiên, Liana có vẻ không thích nói chuyện với cha

cô ấy lắm, nên Công tước Grantz đã không nghe về tôi đến mức bị ám ảnh.

Chủ yếu.

Sự kiện và sự cố.

Vì thế.

Tôi không khỏi toát mồ hôi lạnh.

—Công tước Grantz.

Tốt nghiệp Orbis Class.

Có thể cách mạng.

Cá nhân ông ta có thể có ác cảm với tôi vì đã là chất xúc tác cho việc đóng cửa Orbis Class.

"Khi ta nghe nói cậu đã chiến đấu với một senpai từ Orbis Class, ta đã nghĩ ngay cả khi ta không biết cậu, cậu phải là một nhân vật lớn."

Ngay cả khi không phải như vậy, người chịu trách nhiệm đóng cửa lớp cũ của ông ấy vẫn ở ngay bên cạnh ông.

Tuy nhiên, nụ cười toe toét của Công tước Grantz dường như chỉ thể hiện sự ngưỡng mộ đối với người bạn táo bạo của con gái ông.

Ông ấy không quan tâm đến Orbis Class, hay ông ấy chỉ đang che giấu cảm xúc của mình?

"Ta đoán hậu quả hắc đã khiến cậu rất lo lắng, Reinhardt."

Thay vào đó, ông nói trực tiếp về tình hình.

"Phải... Tôi không nghĩ mọi chuyện lại thành ra như vậy..."

Thành thật mà nói, tôi không bao giờ ngờ rằng cuộc đời của mình sẽ dẫn đến việc đóng cửa Orbis Class và thậm chí là thúc đẩy phong trào cách mạng.

"Điều gì phải xảy ra, đã xảy ra."

Công tước Grantz nói, nhìn lên bầu trời đêm mùa đông.

Thái độ của ông ấy dường như cho thấy rằng mình đã biết về sự tồi tệ trong Orbis Class từ lâu.

Từ cách nói chuyện của ông ta, ông không liên quan gì đến lực lượng cách mạng?

Tuy nhiên, trong một đêm đông không ngủ.

Tôi không thể giải thích tại sao ông ấy không thể ngủ được, nhưng không thể nhầm lẫn được sự hồi hận sâu sắc và một dạng ăn năn nào đó trên nét mặt của ông ấy.

Vừa đi vừa nói chuyện, tôi chợt nhìn về phía biệt thự và không khỏi có chút khó chịu.

Ai đó đang theo dõi tôi và Công tước Grantz.

Một người phụ nữ trưởng thành, khoanh tay và cau mày, nhìn chăm chăm vào tôi như thể có điều gì đó không ổn.

Khi ánh mắt chúng tôi gặp nhau, cô ấy càng nhúu mày nhiều hơn và đóng mạnh tấm rèm lại.

Cả tôi và Công tước Grantz đều thấy điều này.

"À, thì... Vợ ta có thể hơi nhạy cảm."

—Nữ công tước?

Nghĩ lại thì, Liana không giới thiệu Công tước, nên đương nhiên, cô ấy cũng không giới thiệu mẹ mình.

Công tước Grantz nói, có vẻ hối lỗi.

Điều gì đã làm phiền cô ấy?

Hay là Công tước Grantz vẫn chưa đi ngủ?

Tuy nhiên, biểu hiện cau kỉnh của Nữ công tước dường như không phải là sự phản đối mà là về...

Ghê tởm và khinh thường.

Đó là những gì nó có vẻ như.

"Hừm, ta sẽ vào trong ngay. Trời lạnh, đi bộ đường dài vào ban đêm không ích gì đâu."

"À, vâng. Tôi hiểu rồi."

Công tước Grantz dường như cẩn thận với lời nói của mình.

—Ngày hôm sau.

Trong phòng ăn của khu nhà phụ, họ dùng bữa sáng đơn giản do người hầu phục vụ.

Tất nhiên, dù chỉ là một bữa ăn đơn giản, nhưng nó đủ để đáp ứng khẩu vị khổng lồ của Ellen, vì đây là gia tộc của Công tước Grantz.

Thực đơn đơn giản, nhưng số lượng thì không.

Mọi người đã uống rất nhiều, nhưng họ không có dấu hiệu say rượu.

Tuy nhiên, Harriet đã biến mất khỏi bàn ăn sáng.

"Harriet đâu?"

"Không phải cậu ấy vẫn đang ngủ sao?"

Trước câu hỏi của tôi, Liana nhún vai. Cô ấy dường như không uống nhiều vào tối qua, vì vậy có lẽ cô ấy chỉ mệt mỏi?

Tuy nhiên, Harriet không ngủ.

Sau khi ăn sáng và uống trà xong, tôi thấy Harriet bước vào qua cửa trước của khu nhà phụ.

"Ồ? Các cậu đều tỉnh."

"Em không ngủ sao?"

Trước câu hỏi của tôi, Harriet lắc đầu.

"Không? Em dậy sớm hơn bất cứ ai."

"Vậy em đi đâu mà không ăn sáng?"

Harriet ngập ngừng và gãi má trước câu hỏi của tôi.

"À... Nữ công tước mời em cùng ăn sáng..."

Trước lời nói của cô, Liana thở dài thườn thượt, đặt tay lên trán.

"Tớ biết mà..."

Điều đó có nghĩa là gì? Liana nhúu mày khó chịu và nói với Harriet.

"Harriet, bất cứ điều gì mẹ tớ nói với cậu, tất cả đều vô nghĩa. Đừng chú ý đến nó."

Khi nói về Công tước Grantz, bầu không khí hoàn toàn khác.

Mặc dù Liana bị cha cô làm phiền, nhưng không có dấu hiệu nào cho thấy cô thực sự không thích ông.

Tuy nhiên, khi thảo luận về mẹ mình, lời nói của Liana chứa đầy sự ghê tởm và khinh miệt thực sự.

"Ồ? Chà... cô ấy đã nói một số điều tốt đẹp..."

Harriet không thể thừa nhận điều đó, nên cô ấy nói với vẻ bối rối.

"Không đời nào."

Liana bác bỏ ý kiến đó, và Harriet cảm thấy khó xử.

Harriet ngồi xuống bàn và uống trà.

—Công tước Grantz.

—Nữ công tước Grantz.

Vẻ mặt của cô ấy đối với tôi hoặc Công tước Grantz đêm qua.

Ánh mắt đó chứa đầy sự khinh bỉ.

Nữ công tước đã mời Harriet ăn sáng.

Chỉ có Harriet được mời.

Con gái của Công tước Saint-Owan.

—Harriet de Saint-Owan.

Nữ công tước Grantz cực kỳ nhạy cảm về địa vị xã hội, đó là kết luận được rút ra.

Nhìn vẻ mặt bối rối của Harriet, không thể phủ nhận lời nói của Liana, kết luận dễ dàng đi đến.

Cô ấy hẳn đã nghe thấy điều gì đó mà cô ấy không thể đồng ý.

Sau khi ăn sáng xong, chúng tôi cùng nhau trở về ký túc xá.

Trên đường trở về, Grantz, Công tước, đã tiễn chúng tôi.

"Mọi người cẩn thận. Đang là mùa đông, nên coi chừng cảm lạnh."

Có vẻ như Liana lại sắp mất bình tĩnh, tự hỏi tại sao ông ấy lại ra ngoài, nhưng cô ấy nhớ lại những lời ông ấy nói với chúng tôi ngày hôm qua và không nói gì với ông ấy, mặc dù Liana có vẻ khó chịu.

Con nhóc chết tiệt đó.

Một đặc điểm khác của Liana de Grantz đã được thêm vào.

Công tước Grantz lần lượt chào từng người chúng tôi.

"Cliffman, cậu sẽ sớm có thể thức tỉnh [Tăng cường sức mạnh ma thuật]."

"Cám ơn, thưa ngài."

"Adelia, ta nghe nói cô rất giỏi. Hãy tiếp tục phát huy nhé."

"H-hả?!Ồ, v-vâng, c-cám ơn."

"Ellen, thật tốt khi thấy cô ăn uống đầy đủ. Một ngày nào đó, tất cả những thức ăn đó sẽ trở lại như chất béo."

"Vâng thưa ngài."

Ellen đã khéo léo ngăn chặn trò đùa khôi hài của Công tước Grantz bằng cách gọi ông là "ngài". Tất cả mọi người, ngoại trừ Liana, đều nhìn Ellen, người đang gọi Công tước Grantz là "ngài" với vẻ mặt vui tươi. Phản ứng của Công tước Grantz thậm chí còn thú vị hơn.

"Ha, ha! Cái từ 'ngài' đó luôn nghe rất hay đối với ta!"

Không đời nào.

Có phải cô ấy gọi ông ta như vậy trên mục đích đó?

Tôi có thể hiểu tại sao Ellen nghĩ Công tước Grantz là một người tốt.

"Reinhardt, cẩn thận đừng để xảy ra bất kỳ tai nạn nào."

"V-vâng, tất nhiên rồi."

Sau khi trao đổi vài lời chia tay mơ hồ, Công tước Grantz quay sang Harriet và nói, "Ta xin lỗi về chuyện sáng nay trong bữa ăn sáng."

"Ồ, không sao đâu, tôi không sao."

Bằng cách nào đó, Công tước Grantz có vẻ hối lỗi, và Harriet dường như còn bối rối hơn. Tôi tự hỏi những gì đã được nói trong bữa ăn sáng tại biệt thự.

Chúng tôi nói lời tạm biệt với Công tước Grantz và quay trở lại Temple.

"Này, chờ một chút."

"Huh?"

Tôi để những người khác đi trước và hơi kéo Harriet lùi lại. Tôi đảm bảo rằng cuộc trò chuyện của chúng tôi sẽ không bị những người khác nghe thấy.

Đó không phải là vấn đề lớn nếu họ nghe thấy, nhưng vẫn vậy.

"Công tước phu nhân nói cái gì vậy?"

"À cái đấy thì?"

Harriet do dự một lúc trước khi lắc đầu.

"Anh không cần biết."

Đó là tất cả những gì cô ấy sẽ nói.

"Cái gì, tại sao? Là cái gì?"

"Anh sẽ không thích nó."

Rõ ràng là tôi không thích nó là sự thật.

"Không, nói đi, nói cho anh biết."

"Em nói rồi, anh sẽ không thích!"

Mặc dù đó không phải là bí mật, Harriet liếc nhìn Liana và hạ giọng. Harriet tỏ ra không muốn nói chuyện trước khi nhìn thẳng vào mắt tôi.

"Ah... Em rất vui vì anh đã trở lại bình thường, nhưng em không muốn anh trở nên phiền phức như thế này..."

Harriet thở dài thườn thượt và liếc nhìn Liana đang đi phía trước.

"Hãy đến câu lạc bộ nghiên cứu phép thuật khi chúng ta quay lại."

Có vẻ như đó không phải là một cuộc trò chuyện về việc Liana đang ở đây. Harriet nói ngắn gọn với tôi như vậy.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading